

AUFMUTH LÍVIA

Folyó

Önsegítő csoportban tanították,
hogyan kell összezárt combokkal ülni.
Szorosan, mint a zongora billentyűi,
hogy így könnyebb elfelejteni,
ahogy kimenekült belőled.
Lábad mozgásában
lekottázott neve köré
egy egész szoba nőtt.
Negyvenöt légköbméternyi fulladás.
Bordáid közt az elszórt gyerekjátékok,
mint halott madarak gyomrában
műanyag kupakok.
Az emészthetetlen szavakat is
harminckétszer kell megrágni,
mielőtt megvetéssel kihánynád magadból.
Minden fehér dédelget, mint az újra
és újra felhúzott kórházi lepedők.
Hasznodra válik majd.
Már tudod, milyen érzés,
ha egy egész szív zuhan ki belőled.

Plasztik narancsfaligetek

A rendszer kidolgozásának oka
és célja kinnal teremteni meg
visszatérő álmaid egy planetáriumról.
Ezt könnyebb kezelni, mint a naplemente
stációit vagy a mélytengeri lebegést.
Utóbbi mindig légkört követel magának,
és a hang, amit találsz benne,
beszél helyetted, hogy minden tévedés,
és törékeny; ami pedig törékeny,
azt be kell csomagolni. Ezt tanították.
Meg a köszönések helyetti szemkontaktusok

különböző változatait a páros egyedülletekhez.
A tévedéseket nem. Azt mondod elmentek,
pedig kezdetektől fogva itt vannak,
a pasztik narancsfaligetek,
leopárdminta ingekben a tagadás.
Málna és cinóber. Szavak, amik nyugtalanítanak.
A traumák néha szépek, vagy csak majdnem szépek.
A végüket hazudni kell. Ezt kétszer olvasd fel.
Hazudni kell. Ne az elején kezd.
Onnantól már mindenki tudja a végét.